

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 372.

Tolvte Session.

87de Møde.

Mandagen den 21de Januar Kl. 7 Aften.

(Forsat.)

Bligen-Tinecke (forts.): Det er allerede to Aar siden, at jeg har tilladt mig specielt at henvende den nuværende Stutteribesthyrelses Opmærksomhed paa, at man kun ad den Vej vilde være istand til at redde det hvidsødt Stod; man har imidlertid foretrukket at parre det saaledes, at Afkommet er blevet rødt eller rødstimlet, og hvis man vedbliver dermed endnu et Par Aar, vil Folgen blive, da Hopperne ere meget gamle, at det hvidsødt Stod ikke mere vil kunne opretholdes. Jeg har troet at burde anføre dette, for at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold og vække hans Interesse derfor.

Søvrigt skal jeg indskrænke mig til at anbefale det ærede Thing at stemme for Uendringssforslaget under Nr. 25. Ved at gøre dette vedtager man ikke noget Nyt, men fastholder en Bestemmelse af Loven af 1852, der foreskriver ganske bestemte Regler for Landstutmesteren, hvor efter han skal gaae frem med Hensyn til det frederiksborgske Stod. Naar han gaaer frem efter disse Regler, saa er der Mulighed for, at det Forsøg, som er tilfattet med dette Stod, kan lykkes; hvad jeg dog imidlertid ikke troer; men hvis man ikke fastholder disse Bestemmelser, men gaaer ind paa den vedkommende Paragraph, der er indsat i Regjeringens Lovforslag, saa giver man Landstutmesteren fuldkommen frie Hænder til de allerbedste

Experimenter, hvilket jeg ikke anseer for tilraadeligt. Jeg skal derfor, forsaavidt Afstemningen her kan have nogen Betydning med Hensyn til Fremgangsmaaden paa Frederiksborg Stutteri, tillade mig at tilraade Vedtagelsen af det nævnte Uendringssforslag.

Indenrigsministeren ad interim: Ministeriets Opmærksomhed har allerede været henvendt paa det Punkt, som den ærede Rigsdagsmand gjorde opmærksom paa med Hensyn til det hvidsødt Stod. Landstutmesteren har indstillet til Ministeriet, at man skulde see at faae at laane en Hingst fra Hannover, men dette Forslag har jeg haft nogen Betænkelighed ved. Det er nemlig ikke rimeligt, at man laaner sine bedste Værer ud; men jeg vilde dog ansee det for rigtigt, naar man overhovedet vilde træffe en saadan Foranstaltning, at Hopperne blive bedækkede af de bedste Hingste. Der næst vilde det ogsaa blive Tilfældet, naar man fik en saadan Hingst derfra, at de Sol, der faldt efter den, jo alle vare af een Fader; og man vilde saaledes ikke have den Forskjellighed i Blodet, som er en nødvendig Betingelse for Frugtbarheden. Disse Hensyn have bevæget mig til at foretrække den anden Vej, den af den ærede Rigsdagsmand antydede, og sende Hopperne over til Hannover, idet man kunde vente at faae dem bedækket af forskellige Hingste og af de bedste, der findes. Hvis min Hukommelse ikke skulde stusse mig, er der imidlertid ikke taget nogen endelig Beslutning derom, thi førend jeg tog en endelig Beslutning, vilde jeg give Landstutmesteren Leilighed til at udtale sig om Sagen, og saavidt jeg erindrer,